

2. Wie is verantwoordelijk voor de afkeuring van ingediende Griekse programma's en welke maatregelen denkt ze te nemen om ervoor te zorgen dat er geen vertragingen optreden, die afgezien van alle andere ongemakken, eveneens de toekomstige toewijzing van kredieten beïnvloeden?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(22 november 1999)

De Commissie wijst erop dat van de 22 maatregelen voor plattelandontwikkeling uit hoofde van Verordening (EEG) nr. 1257/1999 van de Raad van 17 mei 1999 inzake steun voor plattelandontwikkeling uit het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw (EOGFL) en tot wijziging en instelling van een aantal verordeningen⁽¹⁾, er in Griekenland slechts vier (de drie bestaande begeleidende maatregelen en de steunmaatregelen voor probleemgebieden) betrekking hebben op de financiële toewijzingen uit de afdeling Garantie van het EOGFL. Griekenland, dat voor zijn gehele grondgebied, tot de voor doelstelling 1 in aanmerking komende gebieden behoort, zal namelijk in de periode 2000-2006 belangrijke aanvullende financiële steun ontvangen uit de afdeling Oriëntatie van het EOGFL, binnen het totaalbedrag van 20,96 miljoen euro van de Structuurfondsen dat aan Griekenland is toegewezen. Hierdoor zal deze lidstaat de resterende 18 maatregelen voor plattelandontwikkeling ten uitvoer kunnen leggen. De afdeling Oriëntatie van het EOGFL is namelijk voorbehouden aan gebieden die in aanmerking komen voor doelstelling 1.

1. De Commissie wenst de aandacht van de geachte Afgevaardigde te vestigen op de soepelheid bij de toewijzing van financiële middelen. In de eerste plaats is de Commissie bereid om binnen de drie jaar het besluit inzake de financiële toewijzing per lidstaat aan te passen, in overeenstemming met de bepalingen van artikel 46, lid 3, van bovengenoemde verordening en binnen de algemene grenzen van de beschikbare middelen. In de tweede plaats maken de regels voor de tenuitvoerlegging van de programma's voor plattelandontwikkeling die door de Commissie in juli 1999 zijn vastgesteld het duidelijk dat wanneer de door de lidstaten in een bepaald jaar niet gebruikte middelen, in vergelijking met het oorspronkelijk geplande niveau, een bepaald niveau bereiken, die middelen kunnen worden „gerecycleerd" ten behoeve van lidstaten met bijkomende behoeften die in overeenstemming zijn met hun programmeringsdocumenten. Hierdoor zal kunnen worden voorzien in onvoorziene omstandigheden hoewel de lidstaten over de gehele periode binnen hun toewijzing moeten blijven die is vastgesteld in het van toepassing zijnde besluit van de Commissie.

2. De Commissie kent aan niemand de verantwoordelijkheid toe voor de goedkeuring van de Griekse programma's voor plattelandontwikkeling.

Er zij echter op gewezen dat de begeleidende maatregelen in de periode 1994-1999, als gevolg van hun innoverend en vrij complex karakter, in de beginperiode met enige moeilijkheden gepaard gingen waardoor hun tenuitvoerlegging niet zo snel is verlopen als aanvankelijk was verwacht.

Het opnametempo van de kredieten uit de afdeling Oriëntatie tussen 1994 en 1999 was in Griekenland echter bijzonder hoog en succesvol. Algemeen genomen is het beleid inzake plattelandontwikkeling in deze lidstaat tijdens bovengenoemde periode dan ook op bevredigende wijze ten uitvoer gelegd.

⁽¹⁾ PB L 160 van 26.6.1999.

(2000/C 225 E/029)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1845/99

van Umberto Bossi (TDI) aan de Commissie

(11 oktober 1999)

Betreft: BOB- en BGA-producten – particuliere certificatie-instellingen – vrije mededinging

Al maanden streeft de Italiaanse regering er naar om de certificering van sommige BOB-producten, waaronder de Grana Padano, aan één enkele particuliere certificatie-instelling toe te vertrouwen. Ondanks het feit dat het Italiaanse antitrustbureau en enkele nationale rechtbanken deze maatregel als onwettig hebben bestempeld, ziet het er naar uit dat de Italiaanse regering haar plan wil doorzetten en een wet wil doen goedkeuren (de „Legge Comunitaria 1999 AC 5619-B") die zonder enige twijfel een beperking van de mededinging inhoudt omdat zij de producenten (zowel de afzonderlijke als de producentenverenigingen) geen rechtstreekse toegang biedt tot het BOB-certificatiesysteem, niet voorziet in de mogelijkheid dat eenzelfde BOB-product door meer dan een particuliere instelling wordt gecertificeerd en de beschermings-syndicaten ertoe aanzet hun interne representativiteit uit te breiden om te beantwoorden aan de vereisten van Uni En 45011 met als doel zelf certificatie-instellingen te worden.

Op basis daarvan wilde ik de Commissie het volgende vragen:

1. Hebben de afzonderlijke producenten en de producentenverenigingen rechtstreekse toegang tot de controlesystemen?
2. Houdt de bepaling dat ieder BOB- of BGA-produkt slechts door één enkele particuliere instelling kan worden gecertificeerd geen ernstige overtreding in van het recht van vrije mededinging?
3. Kunnen de beschermingssyndicaten beantwoorden aan de „derde” -vereiste en zelf een particuliere certificatie-instelling worden of in ieder geval normen en controles opleggen die ook voor niet-leden gelden?
4. Acht de Commissie het niet aangewezen maatregelen te nemen ten aanzien van de Italiaanse regering wegens deze manifeste onregelmatigheden?

Antwoord van de heer F. Fischler Namens de Commissie

(8 november 1999)

In artikel 10, lid 2, van Verordening (EEG) nr. 2081/92 van de Raad van 14 juli 1992 inzake de bescherming van geografische aanduidingen en oorsprongsbenamingen van landbouwproducten en levensmiddelen⁽¹⁾ wordt bepaald dat „een controlestructuur één of meer controlediensten en/of particuliere organisaties kan omvatten, die daartoe door de lidstaat zijn aangewezen, respectievelijk erkend”. In artikel 4, lid 2, wordt bepaald dat „het productdossier ten minste de verwijzingen naar de in artikel 10 bedoelde controlestructuur/structuren omvat”.

Uit beide bepalingen volgt dat voor elke beschermde oorsprongsbenaming (BOB) of beschermde geografische aanduiding (BGA) de controle kan worden uitgeoefend door ofwel één of meer controlediensten van de overheid, ofwel één of meer daartoe door de lidstaat erkende particuliere organisaties, ofwel een combinatie van beide systemen.

De lidstaat waartoe het geografische gebied van de BOB of de BGA behoort, heeft het recht het aantal controlestructuren en de samenstelling ervan te bepalen. De lidstaat kan dus besluiten dat voor elke BOB of BGA slechts één particuliere controleorganisatie wordt aangewezen. Als de lidstaat er echter voor heeft gekozen verschillende controlediensten of (erkende) particuliere organisaties aan te wijzen, hebben de eigenaars van de BOB of de BGA het recht hun controlestructuur te kiezen uit de door de lidstaat geboden mogelijkheden.

In bovenvermelde verordening wordt ten aanzien van de particuliere organisaties niet bepaald dat ze erkend moeten zijn, maar slechts dat ze (artikel 10, lid 3) „om in het kader van deze verordening door de lidstaten te worden erkend, vanaf 1 januari 1998 moeten voldoen aan de vereisten van norm EN 45011 van 26 juni 1989” (deze norm is op 18 februari 1998 gewijzigd).

Aangezien deze norm zeer strikte eisen omvat, acht de Commissie het onwaarschijnlijk dat een „consorzio di tutela”, dat normaliter uit de producenten bestaat bij wie de in artikel 10 bedoelde controle moet worden verricht, daaraan kan beantwoorden.

Bovendien is in artikel 10, lid 4, het volgende bepaald: „Indien de aangewezen controlediensten en/of particuliere organisaties van een lidstaat constateren dat een landbouwproduct of levensmiddel met een beschermde benaming uit die lidstaat niet aan de eisen van het productdossier beantwoordt, nemen zij de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat aan de bepalingen van deze verordening wordt voldaan. Zij stellen de lidstaat in kennis van de bij de uitoefening van hun controles getroffen maatregelen. De betrokken partijen moeten van alle genomen besluiten in kennis worden gesteld”.

De producenten van een product met een BOB of een BGA moeten hoe dan ook gebruik maken van de controlestructuur die in het productdossier van de betrokken benaming staat vermeld. Het productdossier wordt door de producenten opgesteld en bij de registratie-aanvraag gevoegd. De keuze inzake de controlestructuur kan op elk ogenblik worden gewijzigd, als de betrokken lidstaat daartoe een aanvraag indient overeenkomstig artikel 9 van de verordening.

In het specifieke geval van de benaming „Grana Padano”, is de controlestructuur, sinds de door de nationale Italiaanse autoriteit op 17 november 1998 meegedeelde wijziging, de particuliere organisatie „C.S.Q.A. — Certificazione Qualità Agroalimentare s.r.l.”.

In het licht van het bovenstaande acht de Commissie het onnodig maatregelen te nemen tegen de Italiaanse regering.

⁽¹⁾ PB L 208 van 24.7.1992.